

Viết cho Ba

Ba thương kính của chúng con,

Ngày xưa, rằm tháng bảy ba má hay cúng cô hồn. Chúng con vì chưa ý thức sâu sắc nên rất vui khi được chòm xóm phát bánh kẹo sau khi cúng....Sau này khi đã thành nhân, chúng con đến chùa dự lễ Vu Lan, lễ Báo ân cha mẹ dưỡng nuôi, chăm sóc các con nên vóc nên hình, luôn cả thầy cô dạy dỗ, uốn nắn ta hiểu biết thêm lên để thành người có ích cho xã hội ...và hôm nay chúng con lại tề tựu

với nhau để tổ chức cho Má một ngày thật vui – Má lớn tuổi rồi nên chúng con cúng kiến ở nhà, chúng con cung thỉnh được Thầy trú trì chùa gần nhà, nơi mà ngày trước má đã quy y, đến tụng một thời kinh Vu Lan Bồn....và ngày này Má và chúng con nhớ Ba nhiều lắm! đã bao lần Vu Lan Ba không có mặt với con cháu nơi này. Tuy biết là Ba luôn bên cạnh để phù hộ cho Má và chúng con, nhưng mỗi khi nhìn tấm ảnh Ba trên bàn thờ, qua làn khói mỏng, chúng con đưa nào cũng cặp mắt đỏ hoe...

Nhớ Ba!

Ngày xưa, nhà mình không mấy khá giả lắm, nhưng chúng con đưa nào cũng đều được ăn mặc lành lặn, được cấp sách đến trường, ba má sanh một lượt 7 chị em chúng con, mỗi đứa cách nhau 2 năm, chỉ có thằng út tám thua chị bảy nó đến 5 năm lận. Gia đình chín miệng ăn nên ba má rất vất vả. Ba hay nói với chị em con: Đời ba má nghèo khổ, không được đi học đến nơi đến chốn nên bây giờ nhất định ba má phải làm sao lo cho các con ăn học thành tài, có nghề có nghiệp mà nuôi thân, khỏi vất vả nhọc nhằn như ba má nữa. Chúng con thì lúc đó còn nhỏ dại quá, chưa ý thức được rằng cả đời ba lao lực lao tâm cực nhọc, mà luôn vui cười với má và các con, không một lời than thở. Ba luôn khề khà vui vẻ khi một hai đứa chúng con chịu khó thức khuya một chút, đợi ba về để khoe điểm thi tốt, ba hay ôm chúng con vào lòng và hứa cuối tháng khi có lương ba sẽ dẫn đi sở thú hay xem hát bóng phim Tarzan hay cao bồi bắn súng.....trời ơi đã quá!

Với đồng lương ba cọc ba đồng của ba, má dè xẻn vén khéo, lo trong lo ngoài cho chúng con đầy đủ, không thua kém bạn bè, trước khi về với ba, má có học may vá chút đỉnh, nên áo quần chúng con một tay má may hết, không phải đi mua hàng chợ hay đặt may tốn tiền, rồi tối tối, khi chúng con đã lên giường, má chong đèn luôn áo dài, làm khuy nút cho một tiệm may đầu ngõ, kiếm thêm tiền bánh cho chúng con. Chúng con làm sao quên được, đêm đêm, dưới ánh đèn vàng vọt, má thoăn thoắt

hai tay kim chỉ, ba ngồi bên đọc truyện má nghe, thỉnh thoảng ba má ngừng lại rồi làm thầy bàn...xem câu chuyện trong sách sẽ đi đến đâu, có hôm em Tư xí xon thò đầu ra khỏi mùng xía vô câu chuyện, bị má dọa: sáng mai mà dậy không nổi để đi học là bị đòn đó nha con!

Cháo tương đậm bạc qua ngày vậy mà chúng con mập mạnh cùi cùi, cũng nhờ thỉnh thoảng bà Nội gửi theo xe đồ Vĩnh Long-Sài Gòn lên cho các cháu, nào là cá đồng phơi khô, mắm, tôm khô...luôn cả trái cây trong vườn nhà, chúng con khoái nhất là chuối khô Nội phơi nắng đồng quê thơm cả mặt vàng thơm tuyệt, ăn không bao giờ chán. Những lúc đó gia đình ta vui lắm, mâm cơm bổng dưng có nhiều món hơn. Ba có nhớ những lúc ấy không ba? Chúng con vô tình ăn lia lịa mà không để ý rằng ba má luôn nhường cái ngon cái ngọt cho chúng con, thậm chí luôn ép thằng út Tám ăn nhiều cho mau lớn qua mặt các anh chị. Ba hay dành phần cơm cháy chan chút canh hay nước thịt kho...vậy mà ba vẫn vui cùng má và chúng con. Con nhớ những bữa cơm tuy thanh đạm nhưng không thiếu vắng tiếng cười rộn rã và hạnh phúc quá chừng phải không ba?

Ba thương kính, có lẽ ông tư bà nguyệt đã xếp đặt cho má về với ba, ba lớn hơn má gần 11 tuổi, lại có một đời vợ, má lớn mắt, ba buồn bỏ tỉnh Vĩnh Long qua xứ Tân An làm ăn rồi gặp má bán gạo ngoài chợ với ngoại, má là con gái mới lớn, vậy mà ba để ý mà thương rồi xin cưới má, vậy mà má bằng lòng để Ngoại gả cho ba, theo ba lên đất Sài gòn lập nghiệp...và chúng con bầy đũa là kết quả tình yêu tuyệt vời của ba và má phải không ba?

Năm 75, đất nước không còn ngăn đôi nữa, Ba vui mừng nói với các con: „đất nước hòa bình rồi, dân mình thông minh, sẽ xây dựng lại cơ đồ cha ông để lại.....chị ba lúc ấy ở nước ngoài nhận tin về nhà kêu gọi ba má chạy ra nước ngoài, chị có bạn bè sẵn sàng bay về đem gia đình mình đi. Ba không chịu, tại sao mình lại bỏ quê cha đất tổ mà đi? bây giờ thanh bình rồi mà....ai ai cũng phải về để xây dựng lại đất nước đã bị chiến tranh lâu nay tàn phá....để rồi 2 năm sau, ba khóc và xin lỗi má và các con. Cả nhà đâu có ngờ! Mà chúng con nghĩ: dân cả nước cũng không ngờ phải không ba? Rồi thì cửa nhà sa sút, ba mất việc vì mang tiếng ngày xưa làm cho chính quyền cũ, có dính dáng với Mỹ-Ngụy, thiệt tình mà nói, thời bấy giờ ai ai cũng không nhiều thì ít cũng dính dáng với hai chữ Mỹ-Ngụy, các con vì có chị em ruột ở ngoại quốc nên bị đi trong mọi lãnh vực sinh hoạt, đi học trong trường bị cho là không có thành tích tốt.... Ba má phải bán đi chiếc xe hơi cũ kỹ, rồi tới đồng hồ, từng đôi bông tai, dây chuyền mà bao nhiêu năm má dành dụm cho các con...rồi lần lần cái tủ thờ gỗ chạm, bộ ngựa lóng cồng mát rượi buổi trưa hè cũng không chân mà bò ra chợ trời để đổi lấy từng bữa cơm thanh đạm cho chúng con. Ba thất chí, sức khỏe sa sút, phải đùm bọc luôn hai Bà Nội Ngoại trong nhà, nấu nướng phải đốt bằng củi, khói bay đầy làm ba lên cơn suyễn dài dài...thuốc chị ba gửi về không thấm vào đâu, vì để có tiền cho các con tiếp tục đi học, nên ba cũng đem bán luôn những thứ thuốc quý đó mà thôi, ba nói ba xài thuốc nam cũng hay lắm rồi....

Và rồi cái gì đến nó sẽ đến. Chắc biết rõ sức mình nên sau 10 ngày nằm trong nhà thương ba ký giấy xin về nhà đểmất. Có lẽ ba muốn trở về ngôi nhà ba tạo dựng khi cưới má, có lẽ ba muốn ra đi thanh thản trong cái nôi gia đình của mình, bên má, bên các con. Ba căn dặn từng người trong nhà, không sót một ai; duy có chị ba ở xa, ba nhắn chị đừng quá buồn, trời kêu thì phải dạ, phải sống làm người tử tế cho ba vui, nụ cười hiện ra trên gương mặt hốc hác: con h.hoa hồi xưa thích ăn cá kèo kho tộ lắm! ở bên làm gì có mà ăn! Trời ơi, đến bây giờ mà ba vẫn nhớ đến cá sớ thích

của từng đứa! chúng con khóc òa...ba là chúng con và chúng con là ba....ba má và chúng con là một. Rồi ba ra đi!

Ba ơi!....

Giờ đây chúng con đã trưởng thành, chị em chúng con nhờ đức của ba và tài lèo lái của má đều thành danh, thành tài cả, cuộc sống chúng con đều ổn định, không còn thiếu thốn như xưa, không quá vất vả nhọc nhằn lo cơm từng bữa, món ngon vật lạ chúng con đều có đủ, chúng con quây quần bên má và nhà mình vẫn luôn đầy ắp tiếng cười của đàn cháu nhỏ, cháu nội của thằng năm đó ba.

Ngày Vu Lan lại về, cả nhà bên nhau, chúng con và má luôn nhắc đến ba. Tấm hình ba đặt trên tủ chén cạnh bàn ăn; tuy đứa nào cũng biết là ba mãi mãi không về nữa...song mỗi khi nhắc đến những kỷ niệm của ba là chúng con hay nhìn sang hình ba và đứa nào luôn cả má cũng cảm nhận là ba đang còn đó, ba đang nhìn từng đứavà ba mỉm cười.

Bóng ba

ngự trị trong nhà

Trăm năm còn đó

ấm nồng lòng con

Ngày trước Ba không là phật tử thuần thành, nhưng ba luôn dạy chúng con nhiều điều hiếu hạnh, tuy không gằn gỏi kinh kệ như má, nhưng ba hay dạy chúng con: “Cuộc đời bất ổn, vô thường lắm, sống nay chết mai, bây giờ có tiền có bạc nhưng biết đâu chừng, một cơn hỏa hoạn sẽ biến mình thành kẻ trắng tay...nhưng mọi chuyện đến rồi đi, như một vòng luân hồi, dù có hợp tan đi nữa, các con cũng nên hiểu, vui vẻ và chấp nhận...như một điều hiển nhiên của trời đất.

Ba ơi! Lúc đó còn non nớt và vì rất thương ba nên đôi khi chúng con phải miễn cưỡng nghe theo lời ba dạy là không có gì mãi mãi ở lại với mình, tuy rất hụt hẫng khi ba ra đi, nhưng chúng con phải suy nghĩ làm sao chống chọi với sự mất mát buồn đau quá lớn này, để tâm chúng con lấy lại sự cân bằng và nhất là làm sao xoa dịu phần nào nỗi buồn thảm lặng của má mỗi lúc nhớ ba. Ba biết hôn, trong 49 ngày sau khi ba mất, ngày nào má cũng đi xe ôm lên chùa Thủ Đức đốt lá bên mộ của ba đến chiều mới về; má nói: “ba các con ngày trước thường mang vớ, vì ổng hay lạnh chân lắm!” Chúng con ở nhà ngoan ngoãn vì biết rõ: Má phải làm như vậy mà thôi! Má đi sưởi ấm cho Ba.

Mà thật! nhiều lúc chúng con phải giấu đi nỗi nhớ ba da diết để má bớt sầu khổ...chúng con lúc đó nhận ra: chị em mình bây giờ chỉ còn biết nương tựa vào bờ vai gầy của má mà thôi. Thân cò gánh vác lo cho chúng con không một lời than thở, để đêm đêm má một mình nhớ ba., nước mắt lã lã....

Ba ơi!...

Bài học lớn nhất mà ba vẫn dạy chúng con, từ thuở nào con không rõ...cho đến lúc ba ra đi là **cả cuộc đời của ba, cách sống quá tuyệt vời của ba**; một hình ảnh sống động trong mọi sinh hoạt của cuộc đời, Ba đã dạy cho chúng con, dù ở nơi nào, hoàn cảnh nào đi nữa các con luôn **phải tôn trọng người mà mình yêu thương nhất**, để có mái ấm gia đình thật sự, để có tình bè bạn, tình đồng nghiệp, tình người an bình và hạnh phúc.

Đó là bài học lớn, bài học thực tiễn và quý giá hàng đầu cho chúng con – Là tình thương bao la mà ba má đã dành cho nhau, cho các con ngay trong những lúc khó khăn, túng quẫn nhất...

Ba thương kính,

Mùa Vu Lan lại về, sau khi quây quần bên má, chúng con sẽ rủ nhau lên chùa dự Lễ, chúng con sẽ quỳ dưới chân Ngài Mục Kiền Liên với cánh hồng tươi thắm cài trên chiếc áo lam thanh khiết, và chúng con sẽ vui mừng thưa với Ngài là chúng con có phước duyên còn mẹ, nhưng chúng con cũng vẫn còn có ba luôn bên cạnh, màu đỏ thắm tươi này là tình thương yêu nồng nàn của ba luôn dành cho má và chúng con trong suốt cuộc đời tận tụy của Ba.

Các con luôn mỉm cười với Ba. Ba cứ yên nghĩ đi.

À Ba ơi, trên trang lịch tháng 9 năm nay có thư pháp tuyệt vời của Sư Ông TNH như sau:

“Trong con có đức độ và tài năng của cha và của mẹ”

Hiên trúc, Vu Lan 2017

Tâm Hải Đức

Chuyển Đến: Tiểu Mai

Mùa Vu Lan 2561 – Việt Lịch 4896

www.vietnamvanhien.net